

יום שישי בשעה 15.00 שיעור 'בואי כלה' על פרשת השבוע: (להאזנה 03-6171111)

שבת קודש 14.30 - שיעור 15.30 - מנחה בית הכנסת 'בית יוסף' א.ת.ג, אולגה

פראוויס פאליס פאטענט ה'!

מתוק מדבש

כניסת השבת - 16.14
יציאת השבת - 17.23
רבנו תם (72 דקות זמניות) - 17.49
(אופק חדרות)

שנה 12 - גיליון 451
פרשת וירא תשפ"ו

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י הרב ברוך בוקרה שליט"א

פאטענט פאר 'בית יוסף' ו'אפאטענט פאר 'אפאטענט'

ניתן לצפות ולשמע את שיעורי הרב באחר 'קול הלשון' ובמלפון 073-2951228

אלא רצונו הוא לעובדו עד עולם, אלא שיש בעיה כי הרי סוף האדם למות... ולכן הוא רוצה שגם בנו ימשיך לעבוד את ה' כמוהו כי הרי 'ברא כרעיה דאבוה' (הבן הוא רגליו של האב) וכאשר הבן יקיים מצוות זה כאילו האב ממשיך ומקיים וכן בבן בנו והלאה עד סוף כל הדורות. ולכן זה שאברהם מצווה את בניו אחריו לשמור את דרך ה' זה מורה על אהבת ה' ואהבת המצוות שהייתה יוקדת בליבו של אברהם ואין לך שבח גדול מזה. מתוק מדבש!

ויהי כהוציאם אתם החוצה ויאמר המלט על נפשך אל תביט אחריו ואל תעמד בכל הכרך ההרה המלט... (יט', יז') בפסוק זה יש קריאה והדרכה אלינו: אם חפץ אתה להינצל 'אל תביט אחריו' בגעגוע לימים שכבר אינם, עליך להתקדם!!! עליך להיות מסוגל להביט לפניך ולא לאחור. אל תעמוד בכיכר. הדריכה במקום אינה המידה הראויה, ומי שאינו מתקדם נסוג אחור. אלא 'ההרה הימלט'! יש לשאוף תמיד לגובה. אחרי כל נפילה או כישלון חייבים להתרומם ולהעפיל לגבהים חדשים ורמים אף יותר. 'אל תביט אחריו' אינו רק איסור, זוהי גם קריאה גדולה. אל תפחד, תתקדם!!!

וכמו שברכב יש מראה קטנה שמיועדת 'להציץ' בה לאחור ומאידך, יש שמשה ענקית מקדימה. ולמה? כי ההסתכלות העיקרית של הנהג צריכה להיות קדימה לכיוון הנסיעה. אבוי לנהג שיבזבז את זמנו בהסתכלות על המראה לאחור הוא יבצע תאונה או יתהפך ל"ע."

וכך גם בחיינו... ההסתכלות צריכה להיות רק קדימה. נכון, צריכים לפעמים 'להציץ' לאחור, אבל אך ורק אם זה נועד לשפר הנהגות ולא לחזור על טעויות.

כי החזון והרצון יוצרים את ההצלחות שלנו!!! מתוק מדבש!

ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק (כא', ח') מובא בחז"ל שהאבות הקדושים קיימו את כל התורה כולה ואפילו עירובי חצרות.

לפי זה שואלים (קב ונקי) מדוע לא קיים אברהם אבינו את מצוות 'פדיון הבן' ליצחק שהיה בכור לאמו?

תירוץ א': 'ילקוט אברהם' (לר' אברהם ליפשיץ זצ"ל): כשניטלה הכהונה ממלכי צדק מלך שלם היא ניתנה לאברהם והוא נעשה כהן (נדרים לב', ב') וכהן פטור מפדיון.

תירוץ ב': ר' חיים פלאג'י זיע"א: מצוות פדיון הבן נוהגת רק בוולד שהוא 'פטר רחם' (ולכן בניתוח קיסרי פטור מפדיון). על שרה אמנו נאמר: 'ותהי שרי עקרה אין לה ולד' ודרשו חז"ל שאפילו בית ולד (רחם) לא היה לה והיה נס גדול כשהתעברה ביצחק ללא רחם ולכן פטורים מפדיון.

תירוץ ג': 'ובחרת בחיים': אברהם אכן קיים פדיון ליצחק שנאמר 'ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק' רמז לדבר 'הגמל' ר"ת גמר ל' מיום תיולדו. מתוק מדבש!

וירא אליו ה'... והוא יושב פתח האוהל כחום היום (יח', א') רש"י: 'כחום היום' - הוציא הקב"ה חמה מנתיקה שלא להטריחו באורחים, ולפי שראהו מצטער שלא היו אורחים באים, הביא המלאכים עליו בדמות אנשים.

ויש לשאול: אם אין אורחים מה יש לאברהם להצטער? הרי במצב כזה הוא פטור מהמצווה ומה עוד שהוא חולה? וחשבנו לבאר בס"ד: הקדמה: בבריאת האדם נאמר (א', כו') 'ויאמר א-לוקים נעשה אדם' ושואלים מדוע נאמר 'נעשה' ברבים? (וראה רש"י). והבאנו בעבר תירוץ נפלא: הא-לוקים רק נותן ולא שייך אצלו קבלה, כי הוא לא חסר כלום. מצד שני, המלאכים רק מקבלים ואין אצלם נתינה. כאשר בא הא-לוקים לברוא את האדם, הוא רצה שיהיו בו שתי הבחינות: קבלה ונתינה. ולכן פונה ה' למלאכים ומשתף אותם בבריאת האדם 'נעשה אדם', כדי שהאדם יושלם בשתי הבחינות - גם קבלה וגם נתינה. וכך האדם מגיע לשלימות עצמית בנפשו.

ע"פ זה מובן מדוע אברהם מצטער שאין אורחים. אז נכון שאם אין אורחים הוא פטור, אבל אברהם רוצה להגיע לשלימות וזה הוא יוכל לעשות רק ע"י נתינה ולכן כשאין אורחים ואין לו למי לתת הוא מצטער. מתוק מדבש!

ופצונו 'נתנה' מילתא דפדיונותא (פדיון פסית)

יוסי אומר לאנו 'אימא - אני לא מבין למה לעכנה
אומר לעקב אמר כוס סוכר ולי אסור לעקב אמנה
efien מהפצה שהיזהר אליהם צכעו...'

וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם... והוא עומד עליהם תחת העץ ויאכלו (יח', ב', ח') מי גדול יותר האדם או המלאך?

מסביר הרב הרב שר שלום מבעלזא זיע"א (שיעורי הגר"ב שמואלי שליט"א): לפני עשיית המצווה האדם קטן מן המלאכים, ברגע שהאדם רץ למצווה הוא שווה למלאכים ש'רצים באימה לעשות רצון קונם'. ואילו לאחר גמר המצווה האדם מגיע לדרגה נעלית יותר ממלאך, שכן למלאך אין יצר הרע והוא ניצח את היצר...

וכל זה נרמז בפסוקים הנ"ל: אברהם לפני המצווה רואה 'שלשה אנשים' (מלאכים) נצבים עליו' (בדרגה מעליו) 'וירא וירץ לקראתם' בשעת עשיית המצווה הוא 'לקראתם' שווה אליהם.

ולאחר סיום המצווה נאמר 'והוא עומד עליהם' הוא בדרגה גבוהה מהם. מתוק מדבש!

כי ידעתיו למען אשר יצווה את בניו... ושמרו דרך ה' (יח', יט')

ויש לשאול: וכי לא היה לקב"ה במה לשבח את אברהם? מסביר נפלא בעל ה'זרע קודש' (ד"ת לפ"ש) אדם שעובד את ה' מאהבה לא מסתפק במבמה שהוא עובד את ה' בימי חייו

משה נבון	משה נבון
זה לא השידוך המגיע לי ולכן לא דיברתי כראוי	בגלל שלא דיברתי כראוי התבטל השידוך
נגזר שלא תהיה לי פרנסה ולכן אין לי עבודה	בגלל שאין לי עבודה אין לי פרנסה
נגזר שלא אוכל תבשיל לכן האשה לא בישלה	בגלל שהאשה לא בישלה אין לי אוכל
נגזר עלי ליפול ולכן נתקלתי באבן	בגלל האבן נפלתי

ופעניין 'סיפה ותוצאה' מילתא דפדיונותא

**מישהו אמר שאת אדם הראשון היה תאילנדי לא היו
בתי חוליס ופתי צלפין. לאמה?
כי הוא היה אלוף את הנחש ולא את פרי צץ הדעת**

ובעניין ביטחון בה' להלן סיפור נפלא (השגחה פרטית):

נסעתי מירושלים לבני ברק, ואחרי שירדתי מהאוטובוס גיליתי ששכחתי את התפילין. גם ההמשך היה צפוי: התקשרתי לחברת האוטובוסים, לברר האם מצאו את התפילין שלי. הם כמובן לא מצאו, ואני שאלתי תפילין מיהודי שהיו לו בבית תפילין מיותרות, ללא הגבלת זמן. ברוך ה' גם על זה.

בינתיים המשכתי בהשתדלויות ובתפילות למציאת התפילין, שאלתי וחקרתי והתקשרתי וברירתי. כל מי שהכיר אותי ידע שאני מחפש את התפילין שלי.

כעבור חודש מהמקרה סיפר לי חבר שהוא ראה מודעה שנמצאו תפילין, ונתן לי את המספר של המוצא. התקשרתי למספר שהחבר נתן לי, ואז התברר שיש טעות במספר.

זהו. הרגשתי שמציתי את כל האפשרויות. כבר עשיתי הכול, פשוט הכול! השתדלויות גשמיות ורוחניות, הגיוניות ופחות הגיוניות, בעל פה ובכתב, בבית ובישיבה, בעיר ובדרכים. זהו. החלטתי שמעכשיו אני לא עושה שום דבר בנידון. כלום. אבל אני לא מתיימש חלילה, אלא שם מבטחי בה', שהוא ישלח לי את התפילין! החלטתי שבטוח שהוא ישלח לי! רק הוא. אין עוד מלבדו.

כך העמקתי לחשוב ולהתחזק בביטחון בבורא כל עולמים, אשר קידשנו במצוותיו וציוונו להניח תפילין.

עברו עוד כמה שבועות בהם אני מתעטר בתפילין שאולות, ושוב אני מנסה להתקשר לחברת האוטובוסים ולשאול באגף המציאות האם מצאו תפילין על שמי. והתשובה היא: כן! הם מצאו! נהג ערבי הביא אותן למשרדי החברה, בתוך הנרתיק, מבלי שאירע להן נזק כלשהו.

רגע לפני שסיימתי את השיחה, ביקשתי מהם לברר מתי הגיעו התפילין למשרד. הם בדקו ומצאו, ואמרו לי את התאריך הלוועזי.

בדקתי בלוח העברי וראיתי כי היום שבו החזיר הנהג הערבי את התפילין, היה בדיוק אותו היום שבו עזבתי את כל ההשתדלויות ושמתי את מבטחי בה' לבדו.

'ולא צלפס לא נבוא כי בק פטחא...'

שבת שלום ומבורך!

וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו... ויעלהו לעולה תחת בנו (כב', יג')

מובא במדרש שהשטן ניסה לעשות כל מיני תחבולות כדי להפריע ולעכב את אברהם אבינו שלא יעשה את מעשה העקידה.

לאור זאת, מקשה הגאון הקדוש רבי מאיר שפירא זצ"ל: מדוע לא עלה על דעתו של אברהם שמא כל עניין האיל שפתאום ראה לפניו הוא גם כן מעשה שטן לרמותו על מנת שלא יעקוד את יצחק?

והוא מתרץ נפלא: דבר שהוא מצד הקדושה מלווה תמיד בקשיים ובתסבוכות, כי השטן תמיד מנסה לעכב ולעשות הכול כדי שהמצווה לא תצא לפועל. וזהו הסימן למצווה אמיתית. אבל כשהולך לאדם דבר מסוים בקלות, זה מראה שיתכן שהדבר אינו דבר מצווה כלל.

לכן, ברגע שראה אברהם אבינו ע"ה שהאיל 'נאחז בסבך בקרניו' וקשה להוציאו משם, הבין שהאיל הוא למעשה חלק מהמצווה. ורצון ה' הוא שהוא ישחט אותו לעולה תחת בנו. וכך אכן עשה! ועל זה אולי אפשר לומר ש:

**צבדת יהודי הא' כח נסיעה צל אופניו, את קשה
לפ סימן אתה בצלפיה. וכסף יתכן אתה בירידה!!!**

קח נא את בנו... ולך לך אל ארץ המוריה... (כב', ב')

ישנם שני הרים שעליהם אירעו מאורעות משמעותיים בחיי האומה היהודית והם: הר המוריה עליו נערכה עקידת יצחק והר סיני שעליו נתנה תורה. ועל איזה הר נבנה בית המקדש? על הר המוריה.

ולכאורה היה ראוי לבנות את בית המקדש בהר סיני שעליו נתנה תורה. ומדוע בחר ה' בהר המוריה דווקא? מסביר רבי חיים מצאנז זע"א: על הר המוריה הייתה מסירות נפש עצומה של אבותינו אברהם ויצחק ואילו בהר סיני היה מאורע אדיר ללא מסירות נפש ועמידה בניסיון של עם ישראל.

ללמדנו שמסירות נפש מקדשת לדורות את המקום בו היא נמצאת ומקדשת את האדם עצמו. **מתוך מדגש!**

רציון וסיפור - הפסקתי לכתוב ואני...

וישב בין קדש ובין שור ויגר בגרר (כ', א')

יש לשאול: למה חשוב לציין היכן ממוקמת העיר 'גרר' דהיינו 'בין קדש ובין שור'?

מסביר נפלא רבנו יוסף חיים בעל ה'בן איש חי' זצ"ל: המילה 'קדש' עולה בגימטריה 404 והמילה 'שור' עולה בגימטריה 506, וההפרש ביניהם הוא 102 שזה עולה בגימטריה 'אמונה'.

כיצד עמד אברהם אבינו בכל הניסיונות שהוא נגרר אליהם (גרר) ונשאר בקדושתו (קדש)? התשובה היא: בזכות האמונה שכל מה שעבר עליו הוא מאת ה' והכל בסוף בוודאי לטובה. **מתוך מדגש!**

ובעניין אמונה יש לשאול: כיצד מזהים אדם שחי באמונה? מסביר הרב יעקב ישראל לוגאסי שליט"א: כאשר האדם מפריד בין הסיבה לבין התוצאה לדוגמא:

**להצלחת: משפחת בטט הייז ברוחניות וגשמיות / דקל מלכה -
לברכה והצלחה / סוזן בת ימנה - רפ"ש / אורי ישראל - רפ"ש
אהרון בן מסעודה - רפ"ש**

**לע"נ: אבי מזרי ממוס בן גזרה ואמי מזרי גיטה בת מנטה ז"ל
תמר בת מזל ז"ל / גיסי מייכאל (מכלוף) בן לואיז ז"ל / סולומון בן איטו ז"ל
סוליקה בת חמה ז"ל / מז"ר חמי עמרם בן רחל ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל
מיימון טפירו בן מזל טוב ז"ל / רחל (ירשל) בת נעימה ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל**